

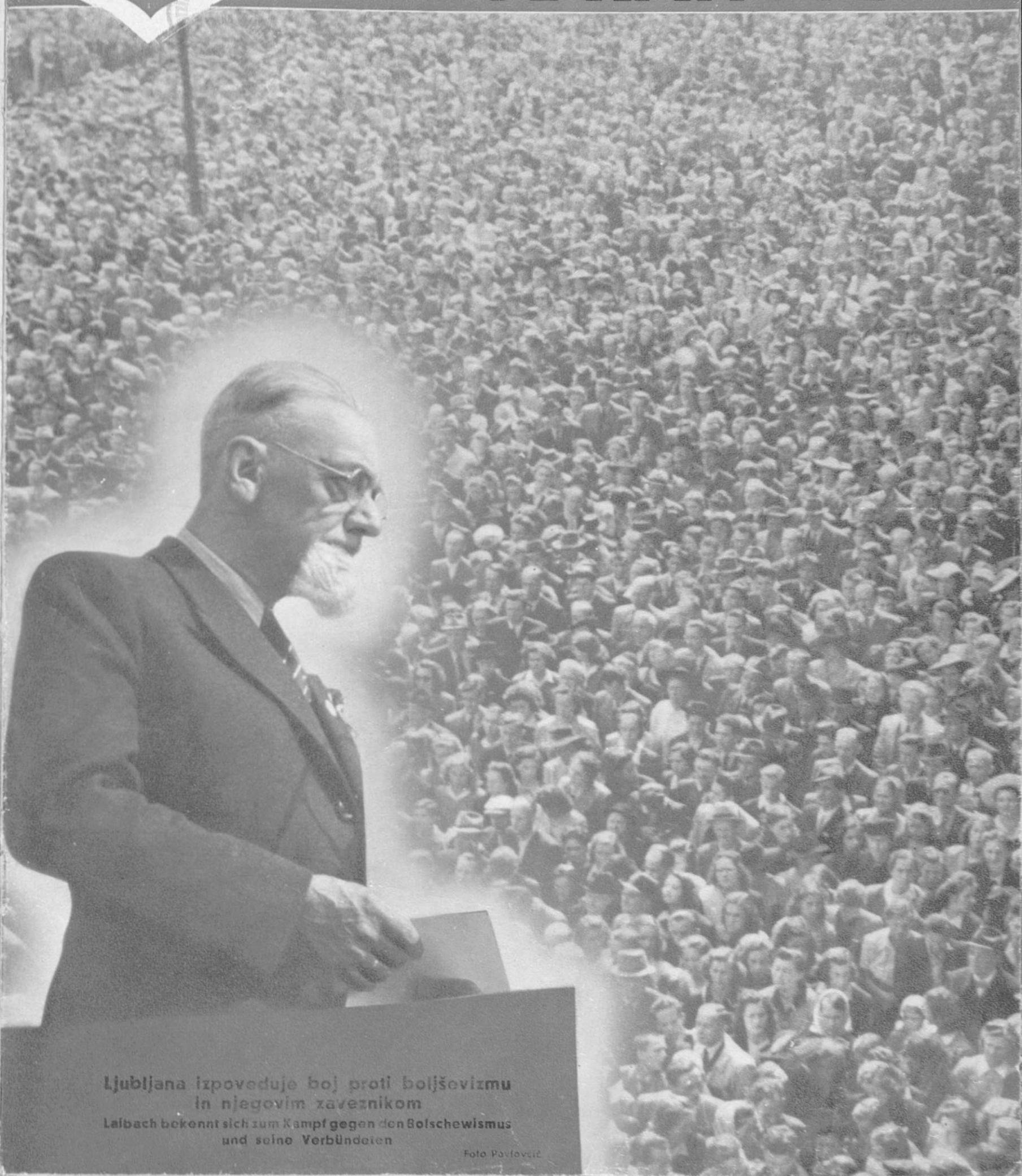

SLOVENSKO DOMOBRANSTVO

LETO
ŠTEVILKA

1

3. VIII. 1941

Ljubljana izpoveduje boj proti boljševizmu
in njegovim zaveznikom

Laibach bekennt sich zum Kampf gegen den Bolschewismus
und seine Verbündeten

Foto Pavlovic

Tisoči Slovencev izpovedujejo vero v zmago in lepšo bodočnost

Tausende Slowenen geben ihren Willen zum Sieg und an eine bessere Zukunft

ZBOROVANJA:
VOLKSVERSAMMLUNGEN:
levo — links:

Polhov Gradec
Ježica
Hotedršica
Št. Jošt

desno — rechts:

Borovnica
Brezovica
Vrhnika

Foto Pavlovčič

Prvi protikomunist, borci na Št. Joštu
Die ersten antikommunist. Kämpfer in Št. Jošt

10. oktober 1943 v Ljubljani
Der 10. Oktober 1943 in Laibach

Novim časom naproti
Neuen Zeiten entgegen

Nemški in slov. častniki pri posvetovanju pred
bojem
Deutsche und slow. Offiziere bei einer Besprechung im Einsatz

SS skupinski vodja Rösener deli
slovenskim domobrancem ranje-
niške znake
SS-Gruppenführer Rösener bei der Ver-
teilung von Verwundetenabzeichen an
Angehörige der Landeswehr

Na pohodu
Auf dem Marsch

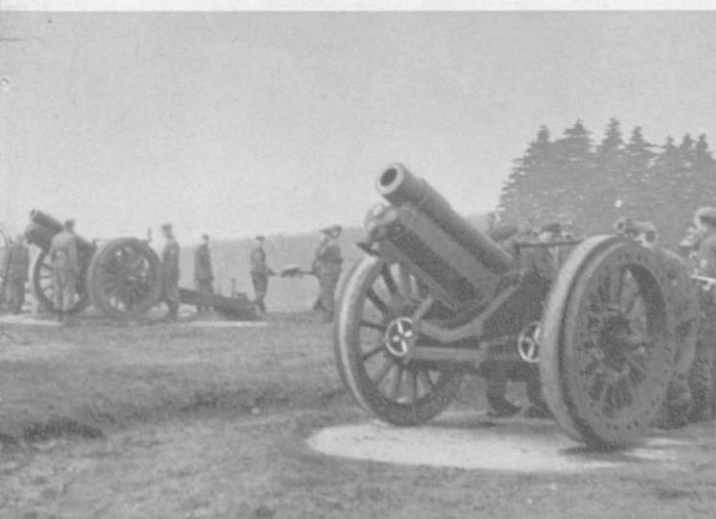
Foto Pavlovčič in Bevc

Boj se začnja
Eine Gruppe im Feuerkampf

Domobranska artilerija na položaju
Landeswehrartillerie in Feuerstellung

Domobranski pionirji grade most
Landeswehpioniere beim Brückenbau

Obveščevalci pri vežbanju
Melder bei der Ausbildung

JAVOROVICA • 16. III. 1944

Slovenski in nemški tovariši v razgovoru
pred odhodom v boj
Die slowenischen und deutschen Kameraden im Gespräch
vor dem Einsatz

Skrivači prihajajo k domobrancem
Dem Zugriff der Bolschewisten entzogen und
von der Landeswehr befreit

Tovarištvo v boju
Kameradschaft im Einsatz

levo — links:

V juriš pod zaščito
strojnic
Angriff unter MG. Feuerschutz
Porušeni mostovi niso
ovira
Zerstörte Brücken sind kein
Hindernis

desno — rechts:

Po prvih strelah
Nach dem ersten
Feuerwechsel

Komunisti upravičeno še
danes niso pozabili
Javorovice

Noch lange werden sich die
Kommunisten an den Schlag
von Javorovica erinnern

Prvi borec

Naša lepa zemlja, ki smo jo podedovali od svojih očetov in je zato naša očetnjava, je zavita v črno grozo, kakor že ni bila, odkar so se tu naselili naši davni predniki.

Se nikoli do naših dni se ni zgodilo, da bi v to zemljo greble mučeniške roke, da si izkopljejo z naporom zadnjih sil grob — na povelje dotedanjega brata po krvi, jeziku in veri.

Se nikdar niso po naši zemlji gorele slovenske vasi s tako strahotnim ognjem, kakor v naših dneh — ko jih zažiga sovraštvo dosedanjega brata po krvi, jeziku in veri.

Nikdar in nikoli od davnine do naših dni še ni besnel po naših gorah in ravninah hudič; danes se bori za vladarstvo nad našim narodom.

Naša ljubljena domovina, kjer koli prebivajo slovenski ljudje, je vztrepetala in drhti v grozi, kakor trepeče telo, ki je bilo močno ranjeno. Naša Dolenjska in Notranjska sta odprti strahotni rani zločinstev in požigov.

Slovenska zemlja je zavpila in slišali smo njen obupni klic: a mnogi in premnogi so ostali hladni, kot da se ni nič dogodilo. Kri je pojila slovensko prst, slovenska kri naših rodnih bratov in sestrá, pa premnogih to ni brigalo; v prah in pepel so se sesipale slovenske vasi, stoletni sadovi stoletnega truda slovenskih rok, pa še ugovorov ni bilo.

Foto Krašovec

Foto Pavlovčič

Naš kmet je podlaga naše bitnosti, našega življenja in naše narodnosti. Brez našega kmeta tudi nas ne bi bilo.

(Gen. Rupnik)

Ali naj bi res sam hudič dobil v svoje roke vlado nad našo ubogo domovino?

Takrat je z mogočnim korakom stopil na plan slovenski kmet. Poslušal je že dotlej klic ranjene zemlje, čul je smrtni jok in stok nedolžnih ljudi, gledal oblake črnega dima nad strehami gorečih vasi — in v nemem srdu čakal. Ko ni bilo ne rešilne besede in ne rešilnega dejanja, se je moško odločil: »V boj pojdem, pa naj bo sovražnik sam hudič.«

In je prijel za puško ter se postavil satanskemu zlu v bran.

Brez slovenskega kmeta bi ne bilo vaških straž, brez vaških straž binebilo slovenskega domobranstva.

Zakaj kmečki človek še prav ve, kaj pomeni očetna hiša in dom, kaj zemlja in domovina. V njem spijo prvobitne sile navezanosti na zemljo, njegove roke služijo dan na dan tajnim močem iz zemeljskega osrčja, ki dajejo semenu rast, njemu in vsemu človeštvu pa vsakdanji kruh. Zemlja mu je ljubljena nevesta, dom z družino mu je dragi brat, domovina pa rodna mati.

Ko je komunistična peta stopila med slovenski rod in je zavpila naša ranjena zemlja, je bil prvi nared slovenski kmet. Stopil je odločno zlu komunizma naproti: »Stoj, na tej zemlji sem jaz gospodar!«

In danes nosi težo borbe zoper komunizem slovenski kmet, z njim pa one zdrave sile v narodu, ki še nosijo v prsih prvobitne prvine iz Boga in zemlje. Drugo je vihar revolucije razpihal kakor pleve na vse vetrove.

Vedno smo neomajno verovali v zdravo moč slovenskega kmeta in kmečke mladine. Danes, v najtežjem trenutku slovenske zgodovine se je izkazala. Slovenski kmet in slovenski domobranec sta eno: verujeta neomajno v Boga in ljubita gorško svojo zemljo in svoj narod. Zato bosta zmagala.

Turjaški grad —
dom zmagovalca pri Sisku

Sv. Ahac

1944

Od usode izbrani, so bili naši dedje poslani posest deželo, kamor udarjajo zadnji valovi daljnega vzhoda. Najlepšo deželo so dobili — sebi in poznim vnukom v last. Kreneš korak iz Ljubljane, že te objame veličasten molk sredi zasneženih gorskih velikanov — obrat proti zahodu in že na obalah morja prisluhneš bučanju valovja. Morski valovi bijejo ob vznožje snežnikov. Vinska trta in večni sneg, smrekovi gozdovi in oljčno drevo, pesem gorskih zvonov, ropot klopotcev — šumenje gozdov in bučanje morja — vse se na slovenski zemlji združuje v čudovito simfonijo lepote in življenja. Usoda ni radodarna in najlepše je mogoče dobiti v last le za najdragocenejši odkup. In usojeno nam je bilo, da zakoreninjeni v deželi čudovite lepote postanemo Slovenci predzidje krščanstva, branik Evrope in zahodne kulture.

V usodni borbi dveh svetov je na sv. Ahaca dan 1. 1593 slovenski narod izvojeval odločilno zmago nad Turki, rešil sebe in očeval evropsko kulturo. Sam je bil v uri zmage na bojišču, od usode izbran, da zada odločilni udarec neizmerni vojni sili turškega carstva. David je premagal Goljata — vekovna priča, da duh zmaguje nad silo orožja, luč nad temo in resnica nad prevaro.

Tistega večera, ko so naši pradedje na meče naslonjeni z bregov Kolpe zrlji za bežečo turško vojsko, pač niso slutili, da bo tri sto petdeset let pozneje med slovenskim narodom znova vstal duh odpadlega meniha Hasana paše, — da bodo znova vzplamenele naše vasi, da bodo janičarji zopet skrunili božje hiše in slovenske domove, da se bo znova dvigal proti nebu krik mater in nedolžnih otrok. Tisti večer je ponos napolnjeval njih srca in sladko upanje lepših dni.

Na predvečer boja pri Sisku ni bilo tako. Nema negotovost je stiskala duše naših dedov, ko so zrlji neizmerno množice sovražne vojske. Zdi se, kakor da danes ves slovenski narod doživlja predvečer bitke pri Sisku. Poklicani k zgodovinski nalogi, biti predzidje krščanstva in evropske kulture — vemo, da so vrednote, za katere se borimo, vredne življenja. Spoznavamo tudi zgodovinski nauk bitke pri Sisku: pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.

V najbolj usodnih dneh se je slovenski narod zopet vrnil k praznovanju dneva sv. Ahaca, da se ob spominu na junaška dela pradedov napije poguma — borbenosti in vere v bodočnost. Pomislimo na trpljenje naših prednikov — en sam turški roparski pohod — in v manj kot eni uri je bil uničen plod celoletnih naporov, poteptana žetev — požgani domovi — in razbite družine. Tudi takrat je bil slovenski kmet prisiljen pomagati si sam. Meščan se je skrival za varnim obzidjem — in ni kazal ne zmožnosti in ne volje, da bi pomagal kmetu. Narodna pesem o Ravbarju nam kaže, da takratni meščan ni bil prav nič boljši od današnjega. Ko je bil že visok dan — in se je izpred vrat Ljubljane slišal žvenket orožja v boj odhajajočih slovenskih kmetov — so se Ljubljancani še valjali v pernících. Ljubljanske gospe in gospodične so za Ravbarjem hodile, srebra, zlata ponujale — družeta si odkupovale. Tudi takrat je meščan iskal le lastnega ugodja — politične modrosti pa je imel prav tako malo — kot njegovi današnji potomci. V usodnem jutru je moral Ravbar ljubljanskim damam ubijati v glave usodno spoznanje: Turk če vzel nam Sisek bode, mest Ljubljana bo pokrajna, stran dolenska turška drajna. Tudi takratnemu meščanu — sitemu vsega dobrega — je bilo malo mar za usodo slovenskega naroda — za trpljenje slovenskega kmeta — in če bi se bil mogel odločiti za kramp in lopato — kdo ve ali ne bi bil raje šel regulirat Ljubljaničo — kot pa v boj pod Sisek.

Zato mora ob spominu na zmago pri Sisku hiteti naša hvaležna misel k vsem rodovom slovenskih kmetov, ki so skozi vsa stoletja v trpljenju in žrtvah bili korenika našega rodu, korenika, ki ni nikdar izgubila svoje življenjske sile.

Naša hvaležna misel mora romati na grobove davnih dedov, ki so z neizmernimi žrtvami očevali našo domovino, k vsem tistim Slovincem, ki so kdaj koli darovali svoje življenje zanjo, posebno še k našim mrtvim domobrancem. Sv. Ahac je praznik naše vojske — mrtvim v spomin — živim pa v opomin, da je vera v božjo pomoč in lastna sila najboljši porok narodove bodočnosti.

Por. prof. Felčičan.

Prezident
diviz general
Leon Rupnik
pri spominski
službi božji

Vojaški duhovniki molijo na Orlovem vrhu za pokoj junakov

Podpolkovnik Vizjak govori

Jasna beseda

Ko so lansko jesen dolenski fantje v nadčloveških naporih polagali prve temelje današnjemu slovenskemu domobranstvu in pritegnili nase pozornost prvega borca proti boljševizmu — nemškega vojaka, je njihov takratni poveljnik stotnik Vuk Rupnik izdal povelje za izdajanje prvega domobranskega časopisa »Za blagor očetnjave«. V razbitem, oplenjenem in skoraj po vsem odrezanem Novem mestu, od koder so komunisti odveli nekam v gozdove vse stroje tamkajšnje tiskarne, kjer ni bilo mogoče dobiti tako rekoč ničesar, je bila ta zapoved malodane drzna. Toda zavest pomembnosti, ki jo je stotnik Vuk Rupnik časopisu pripisoval, in zgledna iznajdljivost neumornega dr. Franca Blatnika sta premagali težave in prebili led. Dne 14. novembra lanskega leta je izšla na polovici pisarniške pole razmnožena prva številka, čeprav naši fantje v tem pogledu niso uživali nikakšnih podpor. Niso jih podpirali ljubljanski in drugi bogataši, ki so v neznačajnem strahu za svoje bodoče blagostanje — za vsako slučajnost dajali težke milijone za komunistično propagando, katera je slovenski narod stala doslej že 30.000 mrtvih in preko tri milijarde lir na uničenem narodnem premoženju.

Ta listič je navzlic svoji skromnosti pod spretnim vodstvom dr. Franca Blatnika med dolenskimi fanti in prebivalstvom vršil velikansko poslanstvo. Kaj je hotel, je takoj v začetku brez dvoumnosti povedal: »Vsakemu poštenemu Slovincu je moralo že zdavnaj postati jasno, kaj je OF. — In vendar so v tej strašni uri, ko gre za biti ali za ne biti slovenskega naroda, ko so potrebni napor slehernega Slovenca, še ljudje, ki se zibljejo v svoji običajni komodnosti. Toda naše geslo je: **Kdor ni z nami, je proti nam!** — Kdor se noče zavedati tega, kar je bilo in kar je, naj se zave tega, kar bo! Naša ura ni le ura slovenskega trpljenja. Je tudi ura prebujenja in ura maščevanja za vse dvojne in trojne igre, za vse podle zarote naveličanih duš. Naš korak je odločen in trd, toda še odločnejša in še trša je naša pest, ki bo udarila kakor kladivo in kot vihar pometla z naše zemlje vso gnilobo. Rodila nas je bolečina okrvavljene slovenske zemlje, prekalili viharji in poklical usodni čas. Mi smo maščevalci preteklosti, gospodarji sedanosti, poroštvo bodočnosti in nosilci vsega, česar je naš narod lačen in žejen. Povemo pa jasno: Proti nam ni samo komunist zunaj v gozdu in njegov pomagač doma. Proti nam je vsakdo, ki nam sicer hoče biti prijatelj in našo borbo odobrava, pa se nam ne pridruži, ampak naše delo proti komunizmu samo s simpatijami spremlja. — Orožje slovenskih domobrancev in njihovo stremljenje nista več debata, ne beseda, ne pogajanje...«

Tako je ta prvi domobranski listič v Novem mestu takoj v začetku izrazil prepričanje vseh domobrancev. Z delom, ki ga je — zvest tem svojim uvodnim besedam — opravil med dolenskimi domobranci in prebivalstvom, je opravičil svoj naslov.

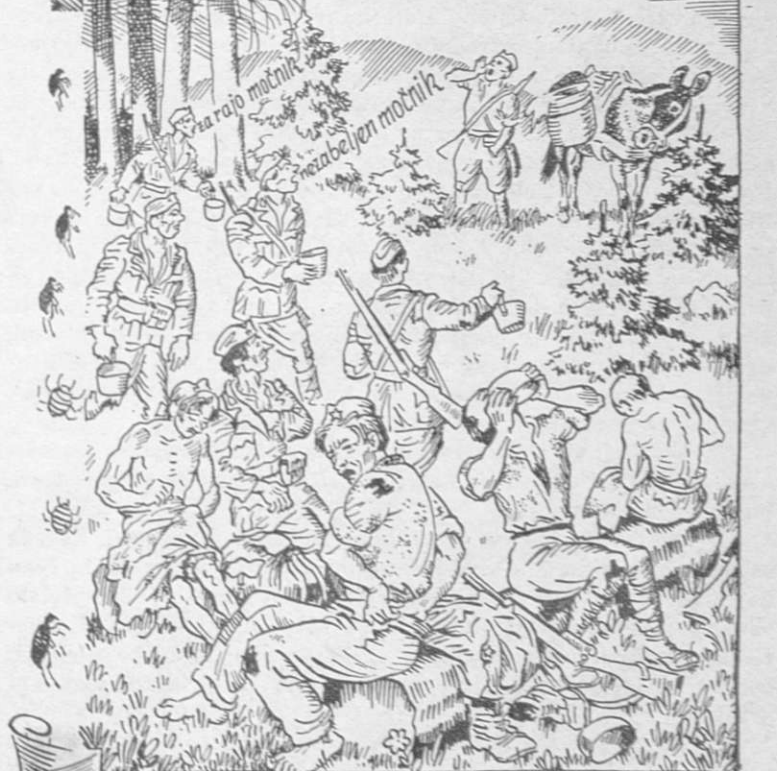
Sedaj, ko je po uvidevnosti Führerja, na zapoved SS-Skupinskega vodje in generalnega poročnika Rösenerja slovensko domobranstvo postavljeno, in je dovoljeno tudi izdajanje — času primerne domobranskega lista, ko je bilo bratstvo v orožju med nemškim vojakom in slovenskim domobrancem zapечатeno s skupno prelito krvjo, ko se je slovensko domobranstvo v skupnem boju z nemškim vojakom že izkazalo, lahko časopis, ki je namenjen vsem slovenskim domobrancem, imenujemo »Slovensko domobranstvo«. Prevzemamo pa s tem zavezo prvega domobranskega lističa: — za blagor očetnjave, ki naj bo geslo slovenskega domobranstva in slovenskega naroda.

Slej ko prej so časi, ki jih danes po zaslugi komunistične partije Slovenije preživljamo, za našo bodočnost usodni. Na tehtnico je postavljena naša politična dorastlost in v dogajanjih, ki so za mali narod nadvse tragična in trda, stavimo sami osnovne temelje svoje narodne bodočnosti. Ta bo povsem odgovarjala naši politični zrelosti današnjih dni, katera nam narekuje stališče, ki ga zavzemamo v času velikih presnavljanj, ki pripravljajo temeljito preobrazbo Evrope. Z drugimi besedami bi to pomenilo, da je vse odvisno od tega, kako bomo znali krmariti svojo usodo med razdivjanimi veletokovi današnjih dni, ko nad našo glavo bobnijo gromi in nas bičajo križajoči se bliski. Vprašanje je, ali bomo znali usmeriti vse svoje pozitivne sile k skupnosti in enotnosti, katera naj pripelje naš narod v zarjo lepše bodočnosti, ki bo

po grozotah te vojne nujno morala zasvetiti nad svetom, če ima sožitje narodov in iz njega izhajajoče človeško življenje sploh še kakšen smisel. Zares preživljamo dobo, o kateri bo zgodovina pisala, da je to bil **največji čas Slovencev**. Največji po preizkušnjah, najtrši po zahtevah, najbolj neusmiljen po žrtvah in najbrezobzirnejši po odpovedi. Od nas samih pa je odvisno, s kakšnimi posledicami bomo iz njega izšli, to je, s kakšno količino sil bomo v novih okoliščinah oblikovali osnove svojega bodočega življenja.

Zaradi svojih neizprosni zakonov nam zgodovina ne sedaj, ne v bodoče ne bo ničesar darovala samo zato, ker smo mali in zato morda usmiljenja vreden narod. Tembolj usodno je mišljenje, da bo kdor koli danes, ko se majejo temelji imperijev, vodil sentimentalno brigo o najmanjšem evropskem narodu samo zato, ker je neogljen in pomoči potreben.

Dovolj nam je dala Previdnost, ko nas je obdarila z nadpovprečno nadarjenostjo, s katero naš človek razpolaga, in ko nam je navdahnila čut poštenosti in nam dala smisel za marljivost. Sedaj je na nas, da sami s pomočjo teh prvin obvladamo okolnosti, v katere nas je postavila usoda — ne ravno čisto brez naše krivde — in da goltamo nevšečnosti, ki nam jih je pripravila

Enakost pri partizanih!

8

izdajalska kompartija Slovenije, ko je ob zločinskem izrabljanju svetih narodovih čustev s svojo hinavsko, revolucionarno OF skočila slovenskemu narodu v hrbet v najbolj žalostnem razdobju njegovega narodnega življenja.

V tem je veličina in usodnost našega časa, v zvezi s katerim bo zgodovina nekoč ocenjevala naš narod in nam v Evropi določila mesto, ki si ga bomo sami zaslužili.

Ona mladina, ki se je ob zevajočih grobovih najboljših Slovencev in ob pogoriščih slovenskih domačij v silobranu odločila za neenako obrambo proti partizanski zveri, katero so tajno hujskali in bogato podpirali badoljevci, in ki je na poziv generala Rupnika lanskega septembra ustvarila enotno samoobrambno fronto slovenstva v slovenskem domobranstvu, in se tako ob strani Nemčije bori za novo Evropo, se tega zaveda. Ob turjaških mučencih in mučeniškem izpričanju herojev v Grčaricah, se je zavedla, da ločeni in razdrobljeni ne moremo doseči ničesar razen tragičnega razsula otroških sanj v nesentimentalni resničnosti, ki daje svoje sadove le borcem in delavcem, kateri znajo iti skozi napore, poznajo svoje sile, umejo stiskati zobe in žrtvovati. V tem spoznanju ji je general Rupnik, kateri je v globoki zaskrbljenosti za zapuščen slovenski narod, ki so mu vsi pozvani strahopetno ali preračunano pokazali hrbet v najusodnejšem razdobju, šel preko preračunanih komunističnih psovok in klevet, da je izdajalec, plačanec, petokolonec in prodana duša, kar je vse po papigovsko ponavljalo, postal simbol junaštva, domoljubja, žrtve in odpovedi in pribila je za njim dejstvo: Kdor ni z nami, je proti nam.

Kot prve dni, tako se danes slovenski domobranci tega zavedajo. Sami mrtvi Slovenci so jim v svojih idealih, za katere so sam Bog vedel kje vse po božjem svetu padali in umirali, s krvjo zapisali program: **Narod, domovina, Bog!** Zaradi tega programa, ki je v usodni uri priklical Rupnika, da nam je preskrbel domobranstvo, katero naj v zvestobi do slovenskih mučencev te prvine čuva in neguje, so prvi domobranci borci takoj v začetku naredili križ čez vse cepitve in stranke. Zaradi izvrševanja tega, globoko v slovenskih potrebah, zavesti in značaju zakoreninjenega programa postaja slovensko domobranstvo elita slovenskega naroda.

Vemo, kaj smo dolžni svojemu narodu. V neizprosni borbi proti boljševizmu moramo očistiti slovenski značaj in združiti vse preizkušene sile za bodočnost, ki nam bo dala le to, kar si bomo s trdim delom sami prislužili.

Prišel bo čas, ki bo vsakega vprašal, kje je bil, ko je Rupnik žrtvoval vse, da bi rešil in združil slovenski narod, ki naj enoten v trpljenju gre enoten skozi težave in odpovedi v boljšo bodočnost. Kdor torej računarsko stoji za nami in odteguje sile od skupnih naporov, naj se zaveda, da izpodkopava temelje naše bodočnosti. Zaradi posledic, ki jih tako vedenje nujno prinaša s seboj, ga bo razočarani, ogoljufani in iztrpinčeni slovenski narod nekoč preklel.

To nedvoumno gledišče je zavzel prvi domobranci listič in se ga bomo pod geslom: za blagor očetnjave — držali tudi mi.

Por. dr. Stanko Kocipec.

Evropa in boljševizem

Skupne osnove evropskih narodov ne obstajajo šele nekaj stoletij. Že od njenega postanka, že tisočletja tvorijo ti narodi veliko družino, ki je zrastle iz istih plemen. Razlika je samo v tem, da je njena sestava po narodnih skupinah tako pri Germanih kot Romanih, Slovanih itd. različna.

Seveda je moral od začetka politične zgodovine, od izoblikovanja narodov in držav iti vsak narod svojo življenjsko pot. Nad vsakim pa je vladala velika, skupna usoda. Toda vse to je bilo pozabljeno in bratomorne vojne, notranji in zunanji razdori so začeli prevladovati. Pozabljalo se je, da je ideja Evrope resničnost, ki je vzkliła iz korenin skupne krvi, da je Evropa, ojačena z izvirno skupno vero, z dvatisočletno kulturno tradicijo, z njeno življenjsko obliko in skupnim naprednim razvojem dejanski predstavljala civilizacijo. Pozablja se, da so vsem evropskim narodom načela vere in prostosti, človeškega dostojanstva, privatne lastnine in napredka skupna, za katera so se evropski narodi že od starih Grkov, teh prvih borcev našega zapada, vedno borili in krvaveli. Pozablja se, da potrebuje Evropa močno sredino, duhovno in politično središče za svoje narode. Celo Nemci smo za nekaj časa pozabili, da je nemška država že pred tisoč leti izpolnjevala poslanstvo v Evropi in je skrbela na njenem zemeljskem prostoru za pravičen red in mir. Nemška država, ki je po svojem propadu živela le še kot »ideja«, se je kmalu dvignila v resničnost, in to ob uri, ko je bila usoda Evrope ponovno postavljena na kocko. Brez nemške države, ki v množstvu narodov in držav brani enotnost, brez te nemške države ni Evrope!

Zaradi skupne nevarnosti, ki ogroža danes Evropo, se je ojačena skupna miselnost, na katero bi sicer morali še dolgo čakati, ponovno pojavila.

V vsakem Evropejcu je vcepljen občutek zavednosti. Zaveda se svoje pripadnosti k veliki evropski kulturni skupnosti in čisto nagnosko bosta dva Evropejca raznih narodnosti vedno držala skupaj, če se bosta slučajno srečala v kaki afriški, azijski ali ameriški pokrajini. Nasproti tujcu se bosta obojestransko podprla, čeprav obstajajo med njunima narodoma razne »družinske neprilike«.

Sedaj, ko je fizični obstoj Evrope najteže ogrožen, ko narašča nevarnost popolne ugonobitve vseh vodečih plasti in izobraženstva evropskih narodov po judovsko-boljševiških krvnikih, je čas, da spoznamo, kaj leži na tehtnici in kakšnega pomena je za nas in za vse človeštvo pojem Evropa. Ali je to v resnici samo breztemeljno sestavljena tvorba? Ali so njeni narodi le slučajni sosede, ki nimajo nič skupnega.

Da to ni res, potrjuje zapadna kultura, ki v zgodovini človeštva ne najde primere. Ta kultura se mora v pravem pomenu besede imenovati evropska, kajti ona je bila pridobljena po neutrudnem delu, s pomočjo največjih duhov in veleumov vseh narodov Evrope. Vzajemni vplivi so tako pomembni, da so tudi največja kulturna dela postala skupna last.

Da ne bi šli predač, zadostuje, da pregledamo samo razvoj naravne in duhovne znanosti, dela ustvarjajoče umetnosti, nesmrtno stvarstvo glasbe, pesništva in literature. Vse, kar je bilo na tem področju v Evropi ustvarjenega, je v svoji obliki edinstveno. Samo Evropejec lahko to popolnoma razume. Iz teh znanstvenih področij lahko črpa in ustvarja, medtem ko lahko drugi samo posnemajo. Zunanji znaki te kulture se lahko prevzamejo, nikdar pa se ne more prevzeti pravi duh in resnična vsebina. To potrjuje tehnika ljudskih množic v SSSR in brezdušna civilizacija v Ameriki.

Še drugo skupno last imajo narodi Evrope. Naj so njihovi svetovni nazori še tako različni, vendar je notranje zadržanje človeka v splošnem odvisno le od najvišjih pojmov, to je, od časti in svobode, zvestobe in poguma, vere in borbenega duha. S temi lastnostmi se brani prava evropska duhovnost proti judovsko-orientalskim vplivom. Judu so na primer omenjeni pojmi tuji. V Angliji kakor v Ameriki veljata kot najvišji življenjski vrednoti denar in uživanje. Tam se ceni samo uspeh, ne pa značaj človeka. Le močni posamezniki lahko priznavajo kot najvišjo čast zvestobo in hrabrost. Zaradi tega odklanjajo boljševiška Rusija kakor tudi plutokratske Združene države vse individualce. Prav zaradi tega se v Rusiji vsi posamezniki, vsi misleči in čuteči ljudje pobijajo v milijonih. V Združenih državah so take metode bolj skrite, vendar je cilj isti.

Če postavimo vprašanje, v čem je zapopadena skupna kultura in duhovno sorodstvo v Evropi, kar je prav za prav jedro in podlaga vsega kulturnega življenja, dobimo odgovor: v človeku. Kulturna enotnost je pri rasno sorodnih ljudeh posledica ljudske enotnosti. Vsi evropski narodi so je po rasnih dediščinah več ali manj podedovali. Da so se vodeči sloji v vseh deželah, tudi tistih, ki se niso prištevale h germanski narodni skupini, stapljali z nordijsko krvjo, je zgodovinska resnica. To je bila posledica velikih indogermanskih preseljevanj, katerim dolgujejo mnogi narodi hvaležnost za svojo kulturno in duševno izklesanost. Mnoge utajene tehnične pridobitve Severoameričanov izvirajo od ljudi germansko-evropske krvi.

(Se nadaljuje.)

Kaj prav za prav hočemo?

Ko je bilo lansko leto meseca septembra ustanovljeno Slovensko Domobranstvo, se je vsak narodno zavedni Slovenec oddahnil. Uvidel je, da je bilo z njim ustvarjeno orožje, ki je edino bilo poklicano, da se uspešno upre številnim nevarnostim, ki so ogražale deželo.

Najbolj pereča nevarnost pa je bila in je še zdaj domači boljševizem. Opraviti imamo s sovražnikom, ki poleg svoje vojaške sile pomeni tudi za Slovence zlasti političnega nasprotnika. Njegova agitatorska mreža, ki obsega ves svet, in sovjetiziranje ruskega naroda, ki je bilo izvedeno z nečloveškimi grozodejstvi, sta politično dejstvo, spričo katerega je stari liberalni svet strahotno odpovedal.

Nemški vojni pohod proti Sovjetski zvezi je dal Evropi možnost spoznati, kakšni neizmerni nevarnosti bi bila izpostavljena brez vsakršne obrambne možnosti, če ne bi bile nemške armade kot učinkovit obrambni zid evropske kulture stopile v boj proti azijskemu navalu.

V Rusiji smo sicer našli sam na sebi dobrodušen in miroljuben narod, iz katerega pa so v več desetletjih z grozotami, ki so za evropske pojme povsem nerazumljive, in s prav tako nerazumljivimi, sadističnimi metodami naredili to, kar smo v njem spoznali: brezdušno, zmehanizirano sovjetsko človeštvo. Nič ni čudnega, da je del še ne povsem zastrupljenega ruskega naroda nemške armade odkritosrčno pozdravljala kot osvoboditeljico in da je najboljši del prebivalstva pozneje rajši zapustil svojo vroče ljubljeno domovino in se pridružil nemškim četam, kakor pa da bi bil še enkrat izpostavljen židovsko-boljševiški strahovladi. Iz tega dela prebivalstva so nastali ruski prostovoljski polki, ki se danes kot najboljše poznavalci boljševiške svetovne kuge na vseh frontah borijo proti boljševizmu in njegovim demokratičnim spremljevalcem.

Tudi Slovenci morajo natančno poznati svoje nasprotnike, če hočejo ostati v Evropi kot narod. Iz spoznavanja nasprotnikov izhaja namreč smer, ki jo morajo hoditi tudi Slovenci, če hočejo kot evropski narod prestati preizkušnjo, ki jo je usoda naložila vsem evropskim narodom.

Kaj naj pričakujemo od Amerike?

Zaradi istih gonilnih sil, ki določajo boljševizmu zakone za njegovo delovanje na vsem svetu, posega Amerika v Azijo, na Bližnji vzhod, v Afriko in Evropo. Cilj ameriških svetovnih imperialistov je zasedba vse zemeljske oble in začetek neomejene židovske svetovne oblasti. Kakšno vlogo bi pri tem igrali manjši narodi, pač vedo danes povedati vojaško in gospodarsko zaslužnjene države v Južni Ameriki in oni Evropeci, ki so imeli priložnost, doživeti kak ameriški bombni napad. To bi pomenilo gospodarsko zaslužnje in obubožanje najširših plasti narodov, brezposelnost in zaton zahodne kulture. Nebrzdano gangsterstvo bi izsiljevalno izkoriščalo našo celino in uvedlo zgodovinsko razdobje, v katerem bi Evropa v najugodnejšem primeru zavzemala položajski položaj.

Posebno znamenje amerikanizma je neomejeno izkoriščanje zemlje in ljudi pod pretvezo popolne individualne svobode, za katero pa nikjer ne najdemo opravičila.

Tako so na primer na ogromnih površinah rodovitne zemlje izsekali vse drevje in jo s tem spremenili v puščavo. Nekoč so tudi Slovenci hodili v Ameriko iskat dobrega zaslužka in dela, danes pa je Amerika dežela brezposelnih. In milijoni ameriških brezposelnih nimajo danes početi kaj drugega, kot da se v službi židovskih svetovnih imperialistov mečejo v ogenj nemških in japonskih topov in da za njihove koristi umirajo. To delajo na povelje svojih imperialističnih gospodarjev, ki so prisiljeni prenesti polje svoje ekspanzije na druge celine, ker so ameriški prostor in ljudi že popolnoma izkoristili.

Tako zelo povečevana svoboda se dejansko spreminja v svoje popolno nasprotje. Brezmejno gospodarstvo denarja na eni strani in temu odgovarjajoča gospodarska odvisnost najširših plasti naroda na drugi strani ustvarjata v resnici zagrenjenost poedincev in konec osebnosti v marksistično-liberalni masi, katere družabna zaostalost in naravna nezadovoljnost sta zopet plodna tla za židovsko-boljševiško agitacijo. Tako se židovsko vodstvo v Ameriki in židovsko vodstvo v Sovjetski zvezi žogata, ne da bi osleparjeni narodi vedeli, da so predmet dveh usodnih svetovnih sil, ki iz različnih izhodišč krmarita k istemu cilju: k ustvaritvi židovskega gospodarstva nad vsem svetom.

Kaj naj pričakujemo od Anglije?

Edina država v vrsti nasprotnikov Evrope, ki je bila do izbruha vojne slovenskemu narodnemu čutenju na videz najbližja, je Anglija.

Toda do kakšnih temeljnih sprememb je prišlo zadnja leta prav tam!

Ne glede na to, da so Japonci pregnali Angleže z Daljnega vzhoda, morajo Angleži vse predrago plačevati ameriško in sovjetsko pomoč. Nekdanja angleška oporišča na Bližnjem vzhodu, v Afriki, na Atlantiku in v Sredozemlju so danes pod ameriškim nadzorstvom. Vprašanje predpravice na petrolejskem trgu, ki je bilo nekoč najbolj sporna točka med Anglijo in Ameriko, je postalo brezpomembno. Več desetletij so se Združene države zman trudile, da bi odstranile angleški vpliv iz prekomorskih dežel Holandske Indije, Iraka, Irana, Egipta, Mehike in Bolivije, ki so bogate na rudniških oljih; zamen so jih skušale z najbolj premetenimi gospodarskimi manipulacijami, ki so jih mnogokdaj spremljale težke gospodarske krize, pritegniti nase. Odkar pa

obstaja v tej vojni anglo-ameriška zveza, prehajajo brez vsakršnih borb kot koncesije v ameriške roke malodane vse postojanke, ki so jih Angleži imeli na svetovnem petrolejskem trgu.

Boljševizmu je morala Anglija s teheransko pogodbo odstopiti najobsežnejše koncesije na Bližnjem vzhodu in mnoge vzhodne narode prepustiti več ali manj Stalinovemu gospodarstvu. Celo pri nesmiselnem čekanju o bodoči razdelitvi Evrope, s čemer se v taboru naših nasprotnikov tako radi bavijo, igra danes Anglija samo še nepomembno vlogo služabnika, ki mu ne preostaja nič drugega, kot da se proti svoji volji podreja Stalinovim zahtevam v vzhodni Evropi, na Balkanu in drugje.

Tako ta edina evropska država v fronti sovražnikov Evrope že dolgo ni več gospodar svojih političnih in vojaških odločitev. Brez vpliva Amerike in Moskve bi se Anglija že zdavnaj časno vključila kot enakovreden činilec v evropsko fronto.

Toda najusodnejši politiki, kar jih je Velika Britanija kdaj imela, se niso odločili za Evropo, temveč v nasprotju z vsako politično logiko in v nasprotju z angleškim pojmovanjem za na pol azijski boljševizem in Evropi sovražni amerikanizem. Ti politiki so storili vse, da bi Anglija imela pred vso ostalo Evropo prednost pri bogastvih zemlje. Uspeh tega prizadevanja pa je, da je sedaj sama izgubila večino svojega imperija. Hotela je dobiti zaveznike, pa je morala spoznati, da je našla diktatorje.

Kdor se torej zanaša na Angleže, nujno pričakuje Stalina.

Samo tisti, ki je iz kakršnih koli razlogov pripravljen odpovedati se samemu sebi in izdati svoj narod, misli na službo enemu ali drugemu teh nasprotnikov. Mar ni za slovenski narod največja nevarnost, da ga taki špekulanti sami slabijo s strankarsko razcepljenostjo in v odločilnem trenutku kažejo vsej Evropi smešno sliko političnega razkroja?

Mar se ni že stokrat v zgodovini izkazalo in mar ni tudi že sedanja vojna potrdila, da narod, ki prezgodaj zapusti prizorišče odločilnih borb in dogajanj, politično prezirajo i prijatelji i sovražniki?

Gre v resnici za življenje ali smrt slovenskega naroda!

Poznamo svoje nasprotnike. Toliko manj lahko od njih pričakujemo, kolikor bolj smo jim pripravljeni popuščati. Za Slovence je primer južne Italije najnovejši dokaz in opomin za takšno ravnanje. Bilo bi prav tako, kot če bi se golobi v golobnjaku zedinili, da bodo v bodoče mirne duše pričakovali jastreba, ker zaupajo v njegovo dobroščnost.

Ali je Slovenija tako daleč, da bo zaupala imperialistom v taboru sovražnikov Evrope, zapisanim židovstvu, ali pa ima še tolikšno zmožnost za presojo, da vidi v grozečvem Damoklejevem meču to, kar je: narode in kulturo uničujočo oblastiželjnost azijske grozovitosti, združeno z brezdušnim in brezobzirnim ameriškim gospodarskim despotizmom?

Pot v bodočnost.

V nasprotju s preteklostjo so posamezni narodi Evrope danes prišli do najtesnejšega sodelovanja. Danes si ne stoji več nasproti narodi, ampak celine. Tehnični izumi in gospodarski odnosi postavljajo danes razmejitve med narodi v povsem drugačno luč kot včasih. Medtem ko je nekoč vsak narod lahko vztrajal pri svoji kulturni, gospodarski in politični avtonomiji, je danes vprašanje priznanja tega ali onega naroda hkrati zadeva vse evropske celine. Kakor država s svojo zaščito varuje življenje posameznika, prav tako je življenje naroda neločljivo povezano z usodo celine, h kateri njegova država pripada. Narod, ki bi se skušal izločiti iz organske življenjske skupnosti Evrope, ne škoduje s tem samo skupni evropski stvari, ampak tudi sam sebi. Evropa je danes bolj ko kdaj koli sam nase navezan gospodarski in politični činilec, čigar obstoj in svetovno-politični pomen mu je zajamčen samo v sodelovanju vseh evropskih narodov.

Nemški pohod proti Jugoslaviji in Grčiji je bil zaključek onega tragičnega zgodovinskega razdobja v Evropi, ko so se narodi naše celine med seboj borili, ne da bi se zavedali svoje nezadružnosti. To razdobje je končno veljavno mimo. Pohod proti Jugoslaviji in Grčiji je bila zadnja evropska državljanska vojna!

Če Evropa noče pasti na stopnjo brezpomembne boljševiške kolonije, mora danes prav tako kot v časih hunskih in turških vpadov združiti vse razpoložljive sile in se tako z združenimi močmi upreti svojim sovražnikom.

Ali bo pač slovenski narod — zvest svojim častiljivim izročilom v evropski zgodovini — tudi sedaj dal svoj delež za ohranitev Evrope in s tem samega sebe, ali pa bo odstopil od svoje slavne preteklosti in poslušal prišepetavanja nekaterih brezvestnih partikularistov, ki jim ni skrb blagor očetnjave, ampak so si vzeli za podlago svoje politične miselnosti samo in izključno skrb za svoje osebne koristi? Ti maloštevilni intelektualci danes že vidijo konec svojih političnih intrig in vedo, da bo v doglednem času prenehal vsak njihov vpliv na oblikovanje usode Slovencev.

V Slovenskem Domobranstvu, ki predstavlja danes cvet slovenskega naroda, pa se že kaže oni duh, ki bo Slovence v okviru ostalih evropskih narodov nekoč postavil na ono mesto, katero bo pomenilo svobodo slovenskega naroda in Evrope.

SS-Ustuf. F. Wolfs.

NIKOLAJ JELOČNIK

Njegov boj

Routarskim borcem

Včeraj pozno pod noč je prišel iz boja, nasmejan kot vedno. Mislil bi kdo, da se bo utrujen, kot je bil, položil na pograd in v sladki otrplosti zaspal. Pa ni storil tako. Zavili so vsi skupaj pod grič, tam, od koder se najlepše vidi na vas, ki se je to noč pozibavala v mesečini. Še stotnik je šel z njimi.

Ta večer so zapeli. Ne otožno; teh ne znajo več. Veselo in prešerno so peli, da je odmevalo tja do Petkovca in še čez. Najlepše od vseh je pel Janez. Okna so se odpirala in rahle tenje dekliških glav so se nagibale v srebrno nočno luč.

Poletna noč!

Nekje blizu žvrgljajo črički. Veter prinaša duh po otavi. Tam zadaj v hosti šepeta listje na bukvah, polja pa spe in sanjajo.

Potem so se razšli. Bila je že ena in zjutraj bi morali spet udariti čez Vrh na Goropeke.

Janez je slekel suknjič, zavihal si je rokave in se naslonil na podboje kasarniških dveri. Zastrmel se je v noč.

V takih trenutkih je tega na vid tako prešernega fanta obšla čudna mehkoča. Vas je molčala, pasji lajež je potišal, le petelinje petje je oznanjalo zgodnje jutro. Enakomerno so udarjali strazarjevi koraki tam zgoraj od bunkerja, kot da fant noče motiti sozvočja, ki se je zlilo nad spečo zemljo.

Janez pa je strmel v mesečino in v visoki stolp na Vrh, ki ga je osvetljevala jasna noč. Stal je tam s prekrizanimi rokami in mislil daleč nazaj...

Kdaj je že bilo, kdaj že! Tri leta bo kmalu tega, a pozabiti ni mogel. Mrzla noč, a mesečna kot nocojšnja, to bo vedel vse življenje. Vrglo ga je iz postelje. Takrat so bili že v hiši. Ko je planil iz čumnate po stopnicah v vežo, ga je prestregla mati. Saj se spominja njenih prestrašenih oči:

»Beži, Janez, beži...«

To je bilo vse. Umel je in bežal. Kaj se je zgodilo potem, je zvedel šele čez tedne. Očeta in mater so mu ubili, od rodnega krova je ostal le kup ruševin.

Janez se je zdrznil kot iz težkega sna. Obupno si je šel z roko čez čelo.

»Se mar za to bijem danes?«

Kolikokrat že si je stavil to vprašanje; a odgovora nanj ni vedel.

»Čemu se bijem? Puška mi očeta in matere od mrtvih ne bo poklicala. In novega grunta mi postavila ne bo...«

Pa je bil spet in spet prepričan, da bo uspel, da si bo nekoč postavil nov, lepši grunt, kot pa mu ga je bil namenil pokojni oče.

Tako je šlo iz dneva v dan, že skoraj dve leti venomer. A pokazal Janez tega ni. Le njej bi morda zaupal, ki je bila tam daleč v dolini nekje in je v mislih s trepetajočim srcem spremljala vsak njegov korak.

»Spat pojdem!« je uganil Janez, a premaknil se ni. Preveč mikavna je bila noč in utrujenosti ni čutil, čeprav so ves dan pestili capine ko besni.

Tajen šelest je zavel od hoste čez speče ogone. Janeza je potegnila nevidna moč za seboj. Zabredel je iz vasi, po klancu med polja. Sklanjal se je nad zoreče žito, božal vsako bil posebej in jo ljubkoval ko otroka. Odmaknil se je daleč, da je vas za njim docela utonila. Vzpel se je na goljavo, legel na jaso, strmel v zvezde, pa se spet dvignil in v globokih požirkih vsrkaval nočni zrak. Bukve tam v dalji so se mu zdele ko živa zavesa, ki se za njo skriva pravljicni svet škratov in tisočerih bajk. Nagnil se je h koritu v grapi, da so mu biserne iveri pršele v razžarjeni, zagoreli obraz. S periščem je zajel vode, jo dvignil in narahlo razprl dlan, kot bi krščeval. Voda je brez šumota usahnila v razžejano prst, potoček pa, ki se je odtekal iz korita, je grgotal čez obrušeno kamenje globoko v tolmun.

Zdaj Janez ni več mislil; samo strmel je. Polja so se razgrnila pred njim ko svilen prt. Daleč navzven so se širila, se vzpenjala, upadala in se bohotila ko dekliške prsi v pričakovanju nečesa veličastnega in lepega. Tam pred njim se je dvigal Vrh. Temačen hrib je to; to noč pa je bil lep, da bi ga človek objel. Na ono stran spet obronki holmov s hostami in v neslutnih daljah spet polja...

»Moja zemlja!« je bruhnilo iz fanta. Razprl je roke in omahnil ko omotičen. Zgrudil se je, zagrebel dlani v deviško prst, ustne pritiskal nanjo in srkal njen vonj.

Potem je vstal...

Ko so ga nocoj prinesli na nosilih, ki so jih bili spletli iz vej, je gledal z globoko zavzetimi očmi. Navkljub rani se je pridvignil in z zmagošlavnim nasmeškom na ustnah dejal:

»Zdaj vem, čemu se bijem: za zemljo, za našo zemljo...«

Ozdravel bo. Rana se bo zacelila. Morda bo na njenem mestu ostala samo brazgotina. Janez pa bo spet nosil puško, ker ve, čemu se bori. — Za zemljo slovensko, da bo nekoč zagrabil za plug in zaoral v lepljivo prst, ki je nam vsem ko posvečeni kruh...

Pesnik France Balantič — domobranec

ZADNJE SONCE

Dočakal zadnji sem naliv svetlobe,
poslednjo mlačev zrelih sončnih snopov,
razmršeni lasje odmrlih šopov
leže v skednju luči brez vse tesnobe.

Mlakuže senc so vedno ožje, ožje.
vse tiše žalost v svetlem srcu plivka
kaj bi z bridkostjo ob slovesu bilka,
zdaj pridi, Smrt, odvrigel sem orožje!

Iz zbirke »V ognju groze plapolam«

Trojica borcev s Pudoba:
Tomažič - Lozar - Balantič

Na levi: France Balantič na straži v čolnu
na Cerknškem jezeru

V sredini: V Grahovem: Balantič - Tomažič -
Lozar - Kremžar

*In vendar si za pevca me izvolil.
Če hočeš, da bom Tvoj in poln vedrine,
pokliči k soncu me na sinji prod.*

In vendar si za pevca me izvolil.
Če hočeš, da bom Tvoj in poln vedrine,
pokliči k soncu me na sinji prod.

Drugi venec IX.

PESNIK FRANCE BALANTIČ se je rodil v delavski družini v Kamniku 29. nov. 1921, končal je klasično gimnazijo v Ljubljani v juniju 1941. leta, v času zgodovinskega preloma, in se vpisal na univerzo. Studiral je slavistiko, prebirajoč predvsem največje slovanske pesnike; 27. junija 1942 ga je odvedla internacija v Gonars, od koder se je vrnil konec novembra 1942 nazaj. Takoj po novem letu 1943 se je priglasil k vaškim stražam in vstopil v četo svojega največjega prijatelja in sošolca, tedaj poveljnika v Grahovem, Franceta Kremžarja. Na Pudobu je doživel razkroj v septembru 1943. leta, se čudežno rešil v Ljubljano in takoj nato vstopil k domobrancem. S Francetom Kremžarjem sta osnovala posadko v Grahovem, katero so napadli komunisti v noči od 23. na 24. november. Tedaj sta z drugimi vred tudi oba prijatelja zgorela v Krajčevi hiši v Grahovem. Pepel pesnika, ki je umrl pet dni prej, preden je izpolnil 22 let, je pokopan v skupnem grobu grahovskih junakov v Grahovem pri Cerknici. Pesnika Franceta Balantiča je odkrila javnosti, ki ga je takoj priznala, njegova posmrtna zbirka zbranega dela: »V ognju groze plapolam«.

Domobranci se klanjamo njegovemu pesniškemu geniju. Njegovi veliki žrtvi, ki jo je doprinesel v naših vrstah, pa bomo vedno dajali hvalo in čast kot junaku, ki je padel za lepšo bodočnost slovenskega naroda. Slava! Slava!

Grahovska posadka vaške straže na novi maši g. Šege: V sredi poveljnik Fr. Kremžar — v zadnji vrsti na desni France Balantič

Naši »osvoboditelji«. Po vsem Primorskem, zlasti v okolici Trsta in Gorice, so komunisti razširili letake z naslednjo vsebino: »Vztrajajte! Čakajte povelja za udar! Invazija vam prinaša osvoboditev! Sami se ne posegajte v boj. Zal so nacisti v zadnjih dneh povzročili zbeganost v naših organizacijah. Z edinicami padalcev, ki so bile v veliki premoči, so zasedli in brezobzirno razdejali glavno poveljstvo velikega maršala Tita. Z uničenjem 6500 borcev za svobodo je trenutno moč poveljstva oslabiljena. Zato počakajte še nekoliko dni. Kmalu bodo zbrani in pripravljene v boju preizkušeni partizani našega skupnega zaveznika maršala Tita. Samo malo še počakajte! Ostanite na mestu! Prišel je dan svobode. — Glavni komitet evropskih odporih gibanj — odsek za Italijo.«

Kaj nam pove ta proglas? Naši »osvoboditelji« so torej dobili nalogo, da prenehajo s svojim »osvobodilnim« bojem in lepo za zapečkom čakajo, da prinese invazija svobodo, oni pa se potlej vržejo v bratomorno revolucijo. Ta naloga je sicer brezpredmetna, saj komunisti vendar niso še niti pričeli z bojem proti — »okupatorju«, temveč vodijo že »vsa tri leta izključno borbo proti slovenskemu narodu. Vse zadnje tolovaške akcije in tudi dogodki na Primorskem so bili naperjeni izključno proti domobranskim postojankam.

Popolnoma priznavajo uničenje glavnega štaba Titovega poveljstva, popolno zbeganost in razsulo tolovaških hord po vsem Balkanu. Ponovno stavljajo same sebe na laž zaradi prelevitve v »redno jugoslovansko vojsko«, saj tudi v tem proglasu ni govora o kralju Petru ali jugoslovanskih vojakih, temveč vedno in izključno le o »velikem maršalu« Titu. Spet en dokaz več za rdeče spletnje naše naroda z jugoslovansko trobojko in kraljem. Ta proglas znova potrjuje, da vodi vse partizanske edince na Primorskem Glavni komitet evropskih odporih gibanj, odsek za Italijo, ne pa tako imenovana »Narodno osvobodilna vojska Jugoslavije«. Sedaj nam je tudi razumljivo, kaj delajo razne garibaldinske, mamellinske, friulinske itd. brigade na Goriškem, kaj »Battaglione d'Assalto Triestino«, ki ga tvorijo sami tržaški štokglazarji in pristaniške barabe, in zakaj je n. pr. v Gregorčičevi in Kosovelovi brigadi nad 70 odstotkov savojško komunistične sodrge.

V Istri so komunisti že lani, posebno pa letos mobilizirali vse moške. Štabu v Delnicah se je moralo prigrisati več sto istrskih fantov. Od teh fantov jih je padlo do sedaj že 290, mnogo pa tudi ušlo. Kakor poroča glavni štab NOV, je bilo v mesecu aprilu v Istri ustreljenih 73 »izdajalcev«. Ubili so jih zato, ker so zbežali iz rdečih vrst, se vrnili k družinam in se prezivljali z delom v »okupatorskih« tovarnah.

Okrog Cateža so komunisti pred dnevi zahtevali od kmetov, da morajo že izkopavati krompir. Na ugovore, češ da še ni zrel in je škoda tako drobnega kopati, so odgovorili: »Naša vojska je lačna.«

Slovenski komunisti so po 8. septembru ojačili svoje »selitne« čete poleg badoglievcev tudi z Mongoli. Pred dnevi se je javil domobrancem bivši namestnik komandirja iz X. brigade. Povedal je, da so v 4. bataljonu te brigade skoraj sami Mongoli.

*Sirota jaz okrog blodim
slovenski partizan,
v samotni tih se solzim,
ker javno me je sram.*

Komunistična ofenziva, s katero so hoteli komunisti uničiti domobranske postojanke na Notranjskem, se je spremenila v paničen beg rdečih tolp. Domobranci so prodrli do Starega trga in Loža, ki so ju rdeči imeli vedno za svoji glavni trdnjavi, in ju zasedli. Komunisti so imeli tokrat najmanj 500 mrtvih in ranjenih. Na bojišču so našli 145 mrtvih in 174 ranjenih partizanov, dočim so samo v enem dnevu peljali skozi Otavice 19 in skozi Kožljek 7 voz ranjenec.

Pogumni kostanjeviški fantje gonijo rdeče tolpe čez Gorjance tja na Hrvaško. Pri zadnji hajki so jih vodili do Novih sel.

Kočevski domobranci so pred nedavnim vdrlj v Kočevski rog. V neki vasi so zaplenili komunistom nad 4000 min. Velike uspehe so dosegli kočevski, ribniški in velikolaški domobranci tudi na pohodu proti Loškemu potoku in dalje proti Prezidu. Domobranska puška je preganjala rdeče skupine tudi v temnih gozdovih preko Rakitnice, Grčaric, Gotenice in Kočevske Reke.

Iz Bele Krajine. Belokranjec so najtrše okusili rdečo »svobodo«. Ljudstvo drže pod strahovladno sedaj le še komunistične brzostrelke. Po vsej Beli Krajini se pojavljajo vedno večje skupine skrivačev. Pred nedavnim je večja skupina skrivačev napadla partizanske patrle blizu Vinice. Komunisti so zato opustili propagando proti »belogardistom« in začeli s podvojeno propagando proti skrivačem. Kljub temu, da je za skrivače smrtna kazen, je teh junakov vedno več. Belokranjec sedaj že javno godrnjajo in celo pred zločinko Kidričevce ne molijo več. Neke vaščanka je rekla Kidričevi: »Zakaj toliko preganjate skrivače? Kdo pa je večji skrivač kakor vi sami? Če le kdo zine besedico o preteči nevarnosti, že se skrivate po vseh kotih in luknjah.«

Pravo sliko ljudske navdušenosti za komunistično osvobodilno gibanje tolmači tudi »Sodba področnega vojaškega sodišča za Dolenjsko«. To sodišče je obsodilo 142 ljudi na zaplembo celokupne imovine, ker so se izognili mobilizaciji NOV. Pred dnevi so komunisti zaradi tega izgnali tudi z dobrepoljskih vasi večje število družin. Ljudstvo sprejme tudi te žrtve nase in je zadovoljno, samo da se reši komunističnega pekla.

Po vedno večjih porazih na Primorskem, Gorenjskem in na Dolenjskem so rdeči poglavarji dali ukaz, da se umaknejo nekatere brigade na Stajersko. Tu jih ljudstvo še prav malo pozna, zato so komunisti začeli na Stajerskem s previdnejšo taktiko zavajanja. V mnogih krajih se predstavljajo kot četniki, vojska kralja Petra itd. Vsa važnejša mesta v brigadah na Stajerskem so seveda prevzeli »preizkušeni doljenjski partizani«, dočim pošiljajo mobilizirane Stajerce v smrt na Dolenjsko. V zadnjem času prihajajo poročila, da so v »Osvobodilni vojski na Dolenjskem in Primorskem« skoraj sami badoglievci in Mongoli, kar je Slovencev pa le Stajerci in Primorci. Kakor so komunisti lani pošiljali v prve vrste Gorenjce, da so padali namesto rdečih politikomisarjev, tako pošiljajo rdeči poveljniki sedaj v nesrečo Primorce in Stajerce, kajti Dolenjci in Gorenjci jim ne gredo več na limanice.

Udarni bataljoni na pohodu. Rdeče tolpe v zadnjem času nimajo nikjer miru. Domobranski udarni bataljoni pod poveljstvom majorja Križa, stotnikov Schumacherja, Stamenkoviča in Meničanina jim ne dajejo niti dan miru in jih stalno preganjajo in zasledujejo. Najhujši poraz so komunisti doživeli v bojih pri Kriški vasi, okoli Višnje gore, Trebnja in pri Zužemberku. Stevilo padlih partizanov presega več stotin, je pa še vedno nižje od števila ujetnikov in prebežnikov. Samo v bojih pri Zužemberku so našli 132 mrtvih, ujeti pa so 46 mož. V vseh bojih so domobranci zajeli tudi mnogo orožja in streliva, uničili 2 tanka, dar badoglievskega tovarništva. Na begu so rdeči pustili okoli 5000 kg raznega žita in mnogo važnega obveščevalnega gradiva. V teh bojih so se posebno izkazale 22., 15., 21., 63., 31., 32., 16., 24., 71. in 55. četa. Vsi ujetniki pripovedujejo, da vlada med rdečo vojsko veliko nezadovoljstvo in strah pred žalostnim koncem. Sedaj obupujejo nad zmago tudi že poveljniki, zato politikomisarji skušajo pridobiti moštvo z novo taktiko.

Sodelovanje. Da vladajo v komunističnih vrstah res obupne razmere, dokazujejo zadnji dogodki: prošnja za premirje med nemško vojsko in partizani na Primorskem. To ne pomeni nič drugega, kakor da je komunistična vojska v razsulu in da je kapitulirala pred tistim, ki ga je — po pisanju komunističnih glasil in po vesteh iz londonskega radia — že domala izgnala s slovenskega ozemlja. Poziv skupinskega vodje SS generala Rösenerja vsem protikomunističnim borcem na nadaljnji skupni boj dokazuje, da je tovariš Vilfan bil pripravljen pogaziti vsa svoja »načela«, samo da ohrani sebe in svoje rdeče tovariše, ki bodo kmalu brez vsake »vojske«.

S tem korakom, za katerega so toliko moledovali »hrabri osvoboditelji«, je bilo dano vsem domobrancem in narodnim stražarjem največje zadoščenje za vse dosedanje obrekovanje. Ta korak rdečih vodnikov ne samo dokazuje vso upravičenost našega sodelovanja z Nemci, ki so edini priznali našemu narodu njegovo sveto pravico do primorske zemlje in mu vrnili zastavo ter dali kulturno svobodo, temveč dokazuje tudi našo največjo narodno svetost tega sodelovanja. S tem zmoledovanjem premirjem so komunistični prekucni sami uradno priznali popolno zgrešenost njihovega »osvobodilnega boja«. Sami so dokazali, da je naša pot edino pravilna, pot samoohranitve in življenja našega naroda.

Boris Kraigar in »fricovska blaznost«. Zakaj se je komunistično vodstvo odločilo za premirje z Nemci, nam pojasnjuje sam politikomisar glavnega štaba NOV Boris Kraigar. V »Smernicah«, glasilu politikomisariata glavnega štaba NOV in POS, v svojem članku »Proti lahkomišelnosti in neprevidnosti« pravi dobesedno takole: »Izgube naših edinic v zadnjem času so dokazale, da smo marsikje nagnjeni k lahkomišelnemu podcenjevanju sovražnika. Zato bo treba drugače. Opraviti nimamo z mirno presojajočim sovražnikom, ampak s trdoglavim »Fricem«. Ta Fric ne zna misliti z lastno glavo, njemu so Göbbelsove besede svete.« Zato so se odločili drugače. Boljše nam ne bi mogli nihče pojasniti zadnjih dogodkov na Primorskem.

BRALEC, PRIKLIČI SI V SPOMIN ...

25. julija je poteklo leto, odkar so badoglievski zarotniki spodmaknili tla Mussoliniju in za pretvezo vrgli v svet oklic, »da se bo vojna nadaljevala«. Spomni se, kaj so tedaj kratkoročni preroki, v slogu neutrudnih komunističnih preroških napovedi, dopovedovali: da je konec vojne pred pragom, da se je obramba Evrope zamajala itd. Se bujneje je delovala njihova domišljija, ko je Badoglio 8. septembra lani zagrešil izdajo. Za norega je veljal slehernik, ki prerokbam o naglem koncu vojne ni verjel in ni nasedel poučilnim vseznalcem, ki so že videli anglosaške vojne in izkrevalne ladje pred obalami našega morja. In danes? Leto dni je preteklo in pomislite: nemška vojska se bori še v Srednji Italiji, za invazijo pa so se preroki obrisali pod nosom. Pa vžlic temu bodo vztrajali: bo, bo, nekaj že bo, boste videli. Prav imajo, vojne mora biti enkrat konec, pa kdaj? Samo že tik pred začetkom šestega vojnega leta ...

Sedem tednov bo v terek od sunka Anglosasov na zahodno francosko obrežje. Koliko žrtev je padlo in koliko orožja je šlo v nič, preden se je napadalec vsedel na kopno. Kaj so tedaj raztrobili naši »računarji?« Čez 14 dni bodo že pri nas. In resnica: pet tednov je bilo potrebnih, da so si po silnih bojih in nič manjših izgubah Angleži osvojili mesto Caen. Dobrih šest tednov so se Amerikanci krvavo znojili, da so se polastili St. Loja. Torej so rabili precej časa, da so si izbojevali toliko prostora, da je vsaj košček pljuč njihove vdorne armade mogel zadihati. Za nas pa nauk: Vsi računarji so se urezali ...

Srce je poskočilo komunistom in njihovim ofarskim podrepanikom, ko so na njihova ušesa udarili sladki zvoki tujega radia z novico, češ da je razbojnik Tito postal »kraljevi maršal«. Ali so pomislili, da je moral »legendarni maršal« zaiti v preklensko stisko, da se je priklonil pred »smrkavim« kraljem Petrom, tretjim okupatorjem, ki bi rad ob strani reakcionarnih Anglosasov opeharil jugoslovanske narode za njihovo svobodo? Mar se da utajiti, da je nemški bliskoviti udarec v Titovo srčeno gnezdo zgrešil svoj cilj? In Subašičeva »vlada«, v kateri ni niti enega predstavnika vseh večjih nekdanjih političnih strank, je že ob rojstvu smrtno boina.

Se en znak za klavnost balkanskih »osvobodilnih pokretov«. Grška vlada v Kairu je dala zapreti in na smrt obsoditi ali internirati celo vrsto takšnih vojakov, ki so zanetili ali se udeležili upora na grških vojnih ladjah. Zalegla niso nobena posredovanja z nobene strani. Javno je bilo povedano, da so bili uporniki v komunistični službi. Upor je pomagala zatreti britanska vojska, zaveznica rdeče armade ...

Si želite invazije? Prisluhnite poročilom z vdornega bojišča v Franciji in zvedeli boste, da je invazija šiba božja za vse kraje, kjer se vali. Caen je ena sama ruševina, grob 40.000 prebivalcev. Nič boljše ni v drugih krajih, ki so doživeli srečo »osvoboditve«. Koga od Slovencev ne pretrese strah, ako pomisli, kaj bi se z nami zgodilo, ako bi se izpolnile želje naših visokih kavarniških strategov in bi tak valjar zavozil na naša tla. Smrt bi zakraljevala nad našo zemljo.

Bralec, priključ si v spomin, da si bitje z razumom in glej na dogodke s hladnim razumom in ne z otroškimi čustvi ali po svojih željah ...

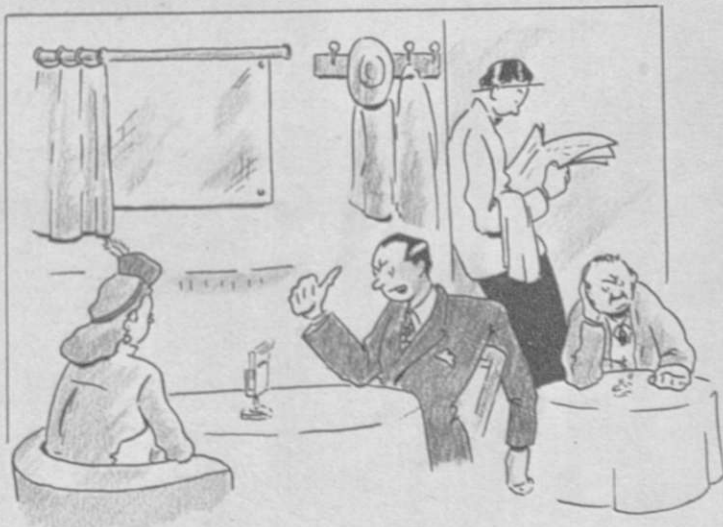
13

Že ob prvi številki

Schon beim Erscheinen der ersten Nummer

Bata

... so nevedneži spregledali
 ... je neka žena postala vdova
 ... se morala »Greta Garbo« povečati svojo trgovino
 ... se je zataknil promet
 ... je bil odpuščen plačilni
 ... se je partizanom posvetilo v glavah

... wurden Unwissende aufgeklärt
 ... wurde eine Frau Witwe
 ... mußte »Greta Garbo« ihr Geschäft vergrößern
 ... kam der Verkehr ins Stocken
 ... mußte ein Ober entlassen werden
 ... ging den Partisanen ein Licht auf

SLIKE IZ NORMANDIJE

BILDER AUS DER NORMANDIE

Navzlic najhujšemu obstreljevanju pomorskega topništva so nemške obalne utrdbe ostale popolnoma nepoškodovane. Utrdbe so bile dvakrat v polno zadete, ne da bi pri tem utrpele kakršnokoli škodo. Prostor okoli njih je bil ves razoran. Trotz schwerstem Artilleriefener der englischen Marine sind die deutschen Küstenbefestigungen gänzlich unversehrt geblieben. Das Befestigungswerk erlebte zwei Volltreffer, ohne dadurch den geringsten Schaden erlitten zu haben. Das Feld rundherum ist völlig aufgewühlt (Foto Pk. Scheck-Atlantik)

Takoj po povratku s poleta proti izkrcavajočim se sovražnikom se lovci skrijejo v gozdove, da jih ne bi opazili sovražnikovi izvidniki

Gleich nach der Rückkehr vom Feindflug werden die Flugzeuge in den Wald geschoben, der sie den neugierigen Augen feindlicher Aufklärer entzieht

Foto Engelmann

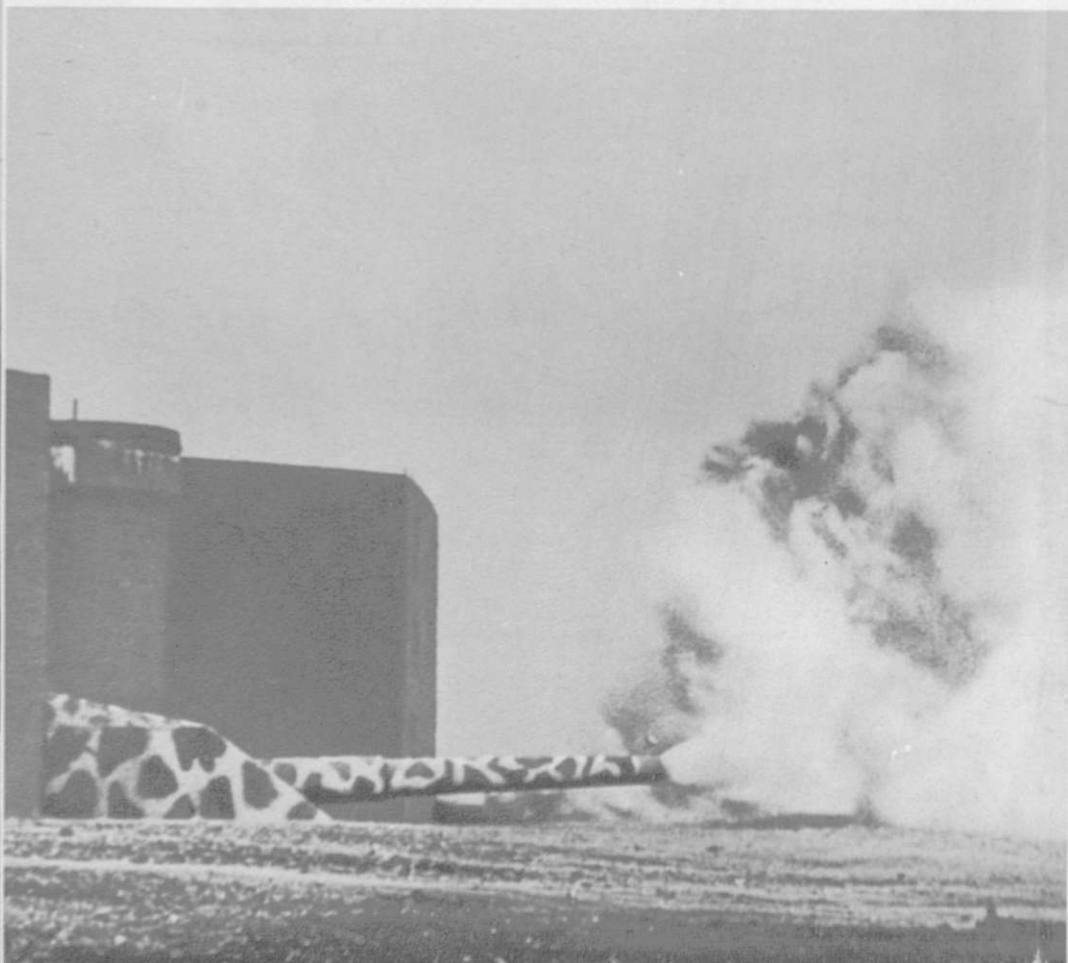
Normanska obalna cesta ob času invazije

Eine normannische Küstenstraße zur Zeit der Invasion

Topovi težkega in najtežjega kalibra obstreljujejo razvrščene sovražne ladje

Deutsche Artillerie schweren und schwersten Kalibers belegt feindliche Schiffe mit Feuer

Foto Hoffmann

Francosko mesto St. Lo, ki so ga razušile bombe angloameriških zračnih gangsterjev (vojni poročevalec Wennemann)
Die französische Stadt St. Lo, die von anglo-amerikanischen Luftgangstern zerstört wurde (Kriegsberichter Wennemann) (Sch.)

Delo »osvoboditeljev« Das Werk der »Befreier«

že prve dni invazije 45.000 mrtvih
schon während der ersten Tage der Invasion
45.000 Tote

Prebivalstvo nekega normandijskega kraja, ki je zaradi angloameriških letalskih napadov prišlo ob vse, se odpravlja v varnejše področje
Die Bevölkerung einer normannischen Ortschaft, die durch anglo-amerikanische Terrorangriffe ihr gänzlich Hab und Gut verloren hat, begibt sich in eine gesicherte Gegend

Foto Hoffmann

Tisoči žena so doživljali tako že prvi dan invazije
Tausende von Frauen haben dies schon am ersten Tage der Invasion erlebt

»Tovariš, je to vaša borba za svobodo?«

»Genosse, ist das euer Freiheitskampf?«

